

serbiska nationen inom Habsburgska monarkiens gränser till en tredje stat vid Österrikes och Ungerns sida — en radikal förändring alltså i den österrikisk-madjariska politiken. Bärare af denna tanke var framför andra tronföljaren, ärkehertig Frans Ferdinand; vi veta det genom en intervju af ⁴/₁ 1911, där han uttalade sig för ett emanciperadt "Storkroatien", med äfven den slovenska stammen innesluten, och Ungern soulageradt i Galizien. GONNARD, som spridit ljus öfver "le trialisme" (i *Revue politique et parlementaire* 1912—13), fäster uppmärksamheten på den djupare statstanken i detta program: det parerar nationaliteten med konfessionen, samlar de romersk-katolska serberna gentemot de ortodoxa (se nedan s. 121 f.). Ö. U: s stormaktspretentioner åter kunde icke förlikas med den af Serbien i Balkankrigen skapade situationen, de kräfdde aktiv handling, och äfven här var tronföljaren målsmannen; vi känna genom Giolitti's tal i italienska deputeradekammaren ⁶/₁₂ 1914, att Ö. U. redan i aug. 1913 tänkte slå till, men den gången afhölls af hänsyn till Italien, som i en sådan politik icke erkände "casus foederis". Men när tronföljaren själf ett år senare föll ett offer just för den serbiska propagandan, då var måttet rågad, och den politiska spänningen utlöstes på det enda numera möjliga sättet.

Vi se att Serbien i verkligheten är anfallande part.